

A lényegről beszéljünk!

Népszava|2015. jún 10. 06:13

Egy kormány képében garázdálkodó bűnszövetkezet gátlástalanul rabolja a közvagyonot, gyűlöletkeltő kampánnyal ordítja a világba, hogy Magyarország mindenkit utál, aki nem magyar, miközben külföldre űzi a tehetséges és szorgalmas embereket, félelmet kelt és lábbal tiporja a szabadságjogokat. Ennek a humánussal és nemzeti érdekeinkkel ellentétes ámokfutásnak csak az Európai Unió látszik képesnek némi gátat szabni. Mi, a demokratikus ellenzék egyelőre nem. Valaki el akarja velünk hitetni, hogy taktikai kérdésekkel, kamarillapolitikával kell inkább foglalkoznunk ahelyett, hogy a lényegre összpontosítanánk: a maffiaállam felszámolásának stratégiájára, a demokrácia újra építésének, majd megvédésének programjára, valamint a hosszú távon fenntartható gyarapodás feltételeinek megteremtésére.

Azok, akik – akár jó szándékkal – mindennél előbbre való problémának tekintik, hogy kitaláljuk, hogyan válasszuk meg az ellenzék vezetőjét, vagy azt boncolgatják végeleáthatatlanul, hogy milyen a pártok közti kapcsolat, és kit kell szeretni és szabad utálni a jelenlegi vezetők közül, nem a demokraták érdekeit szolgálják. Tudniillik ezek a spekulációk egyelőre tökéletesen lényegtelenek. Olyan ez, mintha a tűzoltók azon morfondíroznának az égő ház előtt karba tett kézzel, hogy ki menjen be előbb, s miért ég olyan büdösen a linóleum. Közben emberi életek és anyagi értékek pusztulnak el, holott megelőzhető lenne a katasztrófa, enyhíthető volna a kár és fájdalom.

Lássuk be, hogy a Fidesz érdekét szolgálja, hogy ne az általa felépített, velejéig romlott rendszer lényegére függesszük tekintetünket. A kormány érdeke, hogy ne akarjuk megismerni, megérteni a maffiaállam természetét, vezetőit és működtetőit, a köztük lévő kapcsolatrendszer árnyalatait és az általuk eltulajdonított erőforrások útvonalait. Orbánék malmára hajtja a vizet, ha a demokratikus ellenzék személyi kérdésekkel, pitiáner taktikai megfontolásokkal szórakozik, mert így jönnek föl újra és újra a régi sérelmek, kerül ismét só a félig behegedt sebekre, csökken az esély az összehangolt politizálásra, és joggal lehet naponta bizonyítani, hogy „lám, az ellenzék csak magával van elfoglalva, nem az ország sorsával”. És amíg ezzel a szemellenzős, ostoba játékkal kötik le az energiájukat a jobb sorsra érdemes demokraták, addig se foglalkoznak a kormányzati bűnszervezet valódi szándékaival, mélyben húzódó működési folyamataival, s az ezzel szembeni fellépés hatásos alternatívájával. A „hogyan válasszuk meg az ellenzék vezetőjét” című gyermeteg kérdés felvetése minimum komolytalan, de sokkal inkább a demokraták kormányzati pozícióba kerülése esélyeinek drámai lecsökkentésére irányuló kísérlet. Ki-ki döntse el, hogy miért szorgalmazza ezt a diskurzust: jó szándékú naivitásból vagy a Fidesz érdekeit szolgáló direkt károkozásból.

Ellenzéki vezető csak az lehet, aki tudja, hogy milyen programot valósít meg és kiket vezet. Program csak az ország helyzetének, a választók igényeinek és az ellenfél természetének alapos ismeretére épülhet. A vezetőnek élveznie kell a politikai képviselők (jelesül a pártok) támogatását, s a politikai pártoknak rendelkezniük kell a polgárok bizalmával. Az élen álló nem lobogtathatja az összes őt támogató párt programját, hanem csak egyet, a kompromisszumok sorozatán keresztül kiérlelt konszenzusos anyagot. A közös miniszterelnök-jelöltnek az erőforrások és eszközök

fölötti rendelkezés jogát is birtokolnia kell. Vagyis ő lesz a stratégia és az abból következő taktika egyik legfontosabb, ha nem „a” legfontosabb megszemélyesítője.

Ám ma hol van az egységes program, hol a stratégia? Feltártuk az oligarchikus rendszer pontos működését, személyi és anyagi viszonyait, szervezeti összefüggéseit? Nem, pedig e nélkül nincs változás. Hogyan beszélhetünk taktikáról, amíg nem tudjuk, hogy az milyen stratégiát szolgál? Nyilván sehogyan. Miért hazudjuk azt, hogy a demokratikus pártok együttműködése olyan szinten áll jelenleg, hogy már csak a vezető kiválasztásának módjáról kell dönteni? Vagy miért hazudjuk azt az előválasztás kérdésének erőltetésével, hogy ez ma a legfontosabb problémánk? Nem azért, mert a programról és stratégiáról a legtöbbször nincs mit mondaniuk? Netán kicsinyes személyi ambíciók húzódnak a háttérben? Nem pont azok a pitiáner egyéni karrier célok, amelyek miatt rengeteg gyökeres változásra vágyó honfitársunk legyint az ellenzék láttán, mert veszekedő, csak az önös érdekeit néző, mitugrasz alakokat és nem a közös gondjainkra határozott és tisztességes megoldásokat kínáló kormányzókat látnak bennünk? Vagy más az oka? Egy biztos: ez nem érdeke sem az embereknek, sem az ő voksaikat majdan elnyerni szándékozó becsületes, demokrata politikusoknak.

Ne hagyjuk, hogy elveszünk a részletekben, ne engedjük, hogy rafinált módon eltérítsenek bennünket a nagy célok elérésének szándékától, belekergetve bennünket abba, hogy egymással és ne a haza sorsával törődjünk! Most a bűnöző hatalom megállításának programját kell kidolgoznunk, és a demokratikus, szabad és megélhetést biztosító Magyarországhoz vezető út forгатókönyvének megalkotása a feladatunk. Azok lesznek az Orbán utáni ország vezetői, akik kimagasodnak ebben a munkában, akikről elhiszi a társadalom, hogy a demokratikus forradalom élére képesek állni, és az új köztársaság megszilárdításának emberfeletti küzdelmében felkészültek, józanok, megalkuvásmentesnek és tisztakezűek tudnak maradni.

Térjünk észre, hogy ne a minket ellenségnek tekintők érdekei, de még csak ne is a saját egyéni céljaink vezéreljenek bennünket, mert ha így teszünk, semmivel sem leszünk kevésbé hitványak azoknál, akik most szülőházánkat fosztogatják.

Kerék-Bárczy Szabolcs, a DK politikus

<http://nepszava.hu/cikk/1059799-a-lenyegrol-beszeljunk>